

odvjetnik
avvocato

Marko Kuzmanović

13
✉ Giardini 3/III, 52100 Pula
☎/☎++385.52.216515
@marko.kuzmanovic@zousk.hr

POREČ - up

Povr-8449/17-3

OPĆINSKI SUD U PULI-POLA

Primljeno neposredno-preko pošte (obično-preporučeno,
02-02-2018... u 3 primjeraka sa ...
priloga.

Pismeno stiglo poštom otvoreno - s oštećenim omotom.

Predano na poštu preporučeno dana

Plaćena pristojba kn u državnim biljezima
- nedostaje biljega - pismeno primljeno
bez pristojbe.

Primljene vrijednosti (novac, državni biljezi i sl.)

Potpis djelatnika

Pravna stvar:

Ovrhovoditelj: **PULA PARKING d.o.o.**, Pula, Prilaz kralja Salamona 4, OIB: 92332318203,
zastupano po punomoćniku Marku Kuzmanoviću, odvjetniku u Puli

Ovršenik: **TIM LEY**, Njemačka, 51491 Overath, Neuenhauser Strasse 20

Radi: isplate

Pravovremena!

ŽALBA

- ovrhovoditelja protiv Rješenja Općinskog
suda u Puli, Stalna služba u Poreču -
Parenzo, Posl. br. Povrv-8449/2017-2 od
dana 15. siječnja 2018. godine

na

ŽUPANIJSKI SUD

trostruko

Protiv rješenja Općinskog suda u Puli - Pola (u nastavku: sud), od dana 15. siječnja 2018.
godine, posl. broj Povrv-8449/2017-2, ovrhovoditelj u otvorenom zakonskom roku izjavljuje ovu
žalbu, pobijajući uvodno naznačeno rješenje u cijelosti kao neosnovano, iz svih žalbenih razloga:

1. zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka;
2. zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenoga činjeničnog stanja;
3. zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Obrazloženje

1. Prvenstveno se ističe kako je naslov propustio ovrhovoditelju dostaviti prigovor ovršenika čime mu je, suprotno načelu kontradiktornosti, uskraćeno pravo na očitovanje na isti te onemogućeno puno sudjelovanje u ovom postupku.

Nadalje, sud NEMA OVLASTI nakon izjavljenog prigovora na već doneseno rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave:

- staviti izvan snage rješenje o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha
- ukinuti provedene radnje
- ukinuti platne naloge
- odbaciti ovršne prijedloge

Naime, obzirom je postupanje suda potaknuto izjavljivanjem prigovora na rješenje o ovrsi temeljem vjerodostojne isprave od strane ovršenika, na isti prigovor primjenjuju se prvenstveno odredbe Ovršnog zakona i to one iz članka 282. kojeg se citira u cijelosti:

(1) Ovršenik može podnijeti prigovor protiv rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnom bilježniku koji ga je izdao.

(2) Javni bilježnik kojem je podnesen nepravodoban, nedopušten ili neobrazložen prigovor protiv rješenja koje je izdao proslijedit će spis radi donošenja odluke u povodu prigovora nadležnom sudu koji će donijeti rješenje o odbacivanju takva prigovora.

(3) Javni bilježnik kojem je podnesen pravodoban, dopušten i obrazložen prigovor protiv rješenja koje je izdao proslijedit će spis radi provedbe postupka u povodu prigovora nadležnom sudu, koji će u povodu takva prigovora donijeti odluke iz članaka 57. i 58. ovoga Zakona.

(4) Spis proslijeđen sudu radi provedbe postupka po prigovoru, žalbi ili zahtjevu za odgodu ovrhe, po okončanju postupka, ostaje kod suda.

Dakle, ukoliko je sud ocijenio prigovor ovršenika pravodobnim, dopuštenim i obrazloženim, imao je primijeniti st. 3. čl. 282. Ovršnog zakona kojeg se citira u cijelosti:

(3) Javni bilježnik kojem je podnesen pravodoban, dopušten i obrazložen prigovor protiv rješenja koje je izdao proslijedit će spis radi provedbe postupka u povodu prigovora nadležnom sudu, koji će u povodu takva prigovora donijeti odluke iz članaka 57. i 58. ovoga Zakona.

Dakle, sud je obvezan primijeniti čl. 57. i 58. Ovršnog zakona koji se neće citirati obzirom da čl. 57. govori o rokovima i sadržaju samog prigovora, dok tek čl. 58. st. 3. Ovršnog zakona određuje postupanje suda po prigovoru, te se stoga st. 3. citira u cijelosti:

(3) Ako se rješenje o ovrsi pobija u cijelosti ili samo u dijelu kojim je ovršeniku naloženo da namiri tražbinu, sud kojemu je prigovor podnesen staviti će izvan snage rješenje o ovrsi u dijelu kojim je određena ovrha i ukinuti provedene radnje, a postupak će nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnoga naloga, a ako za to nije mjesno nadležan, dostavit će predmet nadležnom sudu.

Dakle, sukladno jasnim i nedvojbenim nadležnim propisima sud **mora** donijeti rješenje kojim se rješenje javnog bilježnika stavlja izvan snage i ukidaju provedene radnje, te nastaviti postupak kao u prigovoru protiv platnog naloga.

2. Budući se pobijanim rješenjem sud poziva na presudu Suda EU broj C-551/15 od dana 9. ožujka 2017. godine, valja istaknuti kako su u pogledu tumačenja odredbi Uredbe br. 1215/2012, u predmetu Općinskog suda u Puli-Pola posl.br. Povrv-1620/15 postavljena prethodna pitanja Sudu EU, koji nastavno presudom od dana 9. ožujka 2015. godine doslovce navodi kako "Uredbu br. 1215/2012 treba tumačiti na način da javni bilježnici u Hrvatskoj, kada postupaju u okviru ovlasti koje su im povjerene nacionalnim pravom u ovršnim postupcima na temelju "vjerodostojne isprave", nisu obuhvaćeni pojmom "sud" u smislu te uredbe." Iz navedenog se nesporno zaključuje kako **nadležnost javnih bilježnika nije utemeljena na Uredbi br. 1215/2012, već na nacionalnim propisima, a u**

čemu se i pravna teorija slaže. Navedenom ide u prilog činjenica kako je Sud EU svojim odgovorom dao svoje tumačenje kako u smislu Uredbe javni bilježnici nisu obuhvaćeni pojmom "sud", a ne ulazeći u ocjenu same nadležnosti javnih bilježnika, obzirom isti nije ovlašten tumačiti nacionalno pravo, jer je njegova nadležnost tumačenje prava Europske Unije.

Dakle, Sud EU niti ne pokušava osporiti ovlasti javnih bilježnika da postupaju temeljem nacionalnog prava, ali tumači Uredbu na način da zaključuje da oni nisu isto što i "sud", dakle da se uredba na njih uopće ne odnosi. **To znači da se nadležnost javnih bilježnika definitivno ne može ocjenjivati temeljem odredbi Uredbe 1215/2012, već nacionalnog prava, a kakvo stajalište zauzima i sudska praksa**, slijedom čega neka međutim nikakvog osnova zaključku da javni bilježnici ne bi uopće bili ovlašteni donositi rješenja o ovrsi u odnosu na ovršenike koje imaju prebivalište izvan RH, a u članicama potpisnicama Uredbe.

Da je tome zaista tako, odnosno da bi takve presude u konačnici bile neizvršive u državama članicama EU, međutim apsolutno važeće na području RH, proizlazi iz službenog očitovanja Ministarstva pravosuđa povodom odluke Suda EU, kao i očitovanja RH iznesene tijekom postupka pred Sudom EU u predmetu br. C-551/15.

3. Također se ističe kako je odredbom čl. 20 st. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona (Narodne novine, broj 93/14) u odredbu čl. 39. dodan čl. 6. kojim je između ostalog propisano da će *sud odbaciti prijedlog za ovrhu, osim ako je ovršenik strana fizička ili pravna osoba kada će sud ili javni bilježnik donijeti rješenje o ovrsi bez osobnog identifikacijskog broja ovršenika*. Iz navedene odredbe, kao iznimke koja dozvoljava donošenje rješenja o ovrsi bez OIB-a za strane fizičke ili pravne osobe koje OIB nemaju, jasno i nedvojbeno proizlazi nadležnost javnih bilježnika kao jedinih stvarno nadležnih za donošenje rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave i protiv stranih fizičkih ili pravnih osoba, dakle osoba koje nemaju prebivalište ili sjedište u Republici Hrvatskoj.

Pored navedenog, također se ukazuje na isto tako primjenjivu – recentnu sudsku praksu Županijskog suda u Splitu u odlukama posl.br. GŽ Ovr-1011/2016-1 od dana 6. srpnja 2016. godine te posl.br. GŽ-3867/16 od dana 26. siječnja 2017. godine, kojima se nesporno daje potvrda da *situaciji kada ovršenikovo sjedište nije u RH, za podnošenje prijedloga za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave mjesno nadležan svaki javni bilježnik u RH*.

Slijedom navedenog, jasno je kako je navodna nezakonitost u postupanju javnog bilježnika u pravnim stvarima istovjetnim kao i u predmetnoj, u najmanju ruku – navodna, dok je međutim vrlo jasna nezakonitost pobijanog rješenja u kojem si sud uzima ovlaštenja koja mu po zakonu ne pripadaju. Pritom se navodi kako u postupcima određivanja ovrhe od strane javnog bilježnika na temelju vjerodostojne isprave nema govora o povredi odredbe čl. 18. Ustava. Naime, obzirom je na rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave, ovršeniku omogućeno korištenje pravnim lijekom i to izjaviti prigovor na tako izdano rješenje, nesporno je poštivano navedeno ustavno načelo. Dok bi međutim, ustavom zajamčeno pravo na pravično suđenje ovrhovoditelja moglo biti predmetom ispitivanja, uslijed takve arbitrarnosti u postupanju suda koji selektivnim tumačenjem i odabirom odluka pokušava opravdati svoju tezu o apsolutnoj nenadležnosti hrvatskog pravosuđa, pored nebrojene i brojčano nadmoćnije sudske prakse zaključaka suprotnih pobijanom rješenju, slijedom čega dovodi u pitanje i dosad neupitne stvari, te posljedično onemogućava ovrhovoditelja u naplati svoje tražbine.

4. Nastavno na mjesnu nadležnost javnih bilježnika, čl. 279 st. 1. Ovršnog zakona propisano je da je za određivanje ovrhe mjesno nadležan javni bilježnik čije je sjedište u jedinici područne (regionalne) samouprave prebivališta ili sjedišta ovršenika.

Gornjom odredbom riješena je samo mjesna nadležnost za osobe koje imaju prebivalište ili sjedište u Republici Hrvatskoj, dok nije određeno kako se utvrđuje mjesna nadležnost za osobe koje nemaju prebivalište ili sjedište u Republici Hrvatskoj, pa u tom smislu postoji pravna praznina koju treba ispuniti tumačenjem zakonskih odredbi te utvrđivanjem namjere zakonodavca prilikom donošenja navedenih odredbi. Iako bi se navedena praznina mogla popuniti analognom primjenom

odredaba ZPP-a o nadležnosti za osobe koje nemaju općemjesnu nadležnost u Republici Hrvatskoj (kako to uostalom u pobijanoj odluci i sam sud obrazlaže pozivajući se na odredbe *Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima - dalje ZRS*), prvenstveno bi trebalo istu popuniti temeljem odredaba Ovršnog zakona kojim bi se utvrdila prava namjera zakonodavca o navedenom pitanju.

Navedena namjera najjasnije je vidljiva iz čl. 20 st. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona (Narodne novine, broj 93/14) kojom je u čl. 39. dodan čl. 6. kojim je između ostalog propisano da će *sud odbaciti prijedlog za ovrhu, osim ako je ovršenik strana fizička ili pravna osoba kada će sud ili javni bilježnik donijeti rješenje o ovrsi bez osobnog identifikacijskog broja ovršenika.*

Iz navedene odredbe, kao iznimke koja dozvoljava donošenje rješenja o ovrsi bez OIB-a za strane fizičke ili pravne osobe koje OIB nemaju, jasno i nedvojbeno proizlazi nadležnost javnih bilježnika za donošenje rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave i protiv stranih fizičkih ili pravnih osoba, dakle osoba koje nemaju prebivalište ili sjedište u Republici Hrvatskoj.

Radi daljnjeg utvrđivanja namjere zakonodavca ističe se kako je navedena odredba unijeta u tekst amandmanom Vlade Republike Hrvatske (Klasa:022-03/13-01/280, Urbroj: 50301-09/09-14-8), kako bi se olakšala provedba ovrha protiv stranih fizičkih i pravnih osoba koje u pravilu nemaju dodijeljen OIB, a isti je nemoguće dodijeliti bez njihovog zahtjeva.

Unošenjem takve odredbe osnažuje se tumačenje po kojem bi javni bilježnici, kao i u prvotnim odredbama ZID OZ/05 koje su ovrhovoditelju davale slobodu izbora bilježnika diljem RH, i dalje bili mjesno nadležni za sve osobe koje nemaju prebivalište ili sjedište u RH bez ograničenja, odnosno po izboru ovrhovoditelja. Jednako rješenje dobilo bi se i supsidijarnom primjenom ZPP-a koji propisuje da se tužba *može* podnijeti svakome sudu u Republici Hrvatskoj na čijem se području nalazi kakva imovina te osobe ili predmet koji se tužbom traži ili u čl. 2. da se *može*, dakle, ne *mora*, podnijeti sudu na čijem području obvezu treba ispuniti, pa bi isto valjalo analogijom i supsidijarnom primjenom ZPP-a primijeniti i na javne bilježnike. Obzirom se imovina, u najčešćem slučaju vozilo kojim je dužnik i napravio dugovanje evidentno nalazila u RH, te da obvezu treba ispuniti u RH, ovrhovoditelj bi trebao imati pravo izbora suda odnosno javnog bilježnika kojem će podnijeti prijedlog za ovrhu, posebice imajući u vidu da takva mogućnost ovrhovoditeljevog izbora nije zakonom izriječno isključena, već naprotiv, dok nastavno zakonodavac nije detaljnije normirao te odredio okvire mjesne nadležnosti u predmetnim slučajevima.

Imajući u vidu odredbe Ovršnog zakona kojima je kao mjesno nadležan javni bilježnik za donošenje rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave određen javni bilježnik na području županije prebivališta ovršenika, evidentno je nastala pravna praznina u odnosu na dužnike koji nemaju prebivalište na području Republike Hrvatske. Upravo stoga je potrebno supsidijarno primijeniti odredbe ZPP-a o mjesnoj nadležnosti suda na čijem je području obveza nastala, u prilog čemu ide i sudska praska drugostupanskih sudova poput Županijskog suda u Splitu posl.br. GŽ-3867/2016 od dana 26. siječnja 2017 te GŽ Ovr-1011/2016 od 6. srpnja 2016, te odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-3699/2017-2 od dana 14. lipnja 2017., posl.br. 30 PŽ-1634/2017-2 od dana 21. ožujka 2017. godine.

5. U sudskoj praksi se pitanje nadležnosti gotovo isključivo pojavljuje u smislu *negativne* nadležnosti, odnosno u slučajevima u kojima se sudovi ne smatraju nadležnima već upućuju predmete drugim sudovima pa izazivaju sukob o nadležnosti koji rješava viši sud.

Nije poznato da bi prihvaćanje nadležnosti, kao što je u ovom slučaju svoju nadležnost prihvatio javni bilježnik, bilo predmetom preispitivanja od strane višeg suda. S druge strane, općinski sudovi u odnosu na javne bilježnike ne predstavljaju drugostupansko tijelo niti su ovlašteni nadzirati ili preispitivati njihove odluke. Nadležnost javnih bilježnika za donošenje rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave je *izvorna*, za razliku od ostavinskih postupaka gdje oni nastupaju kao povjerenici sudova. To je nedvojbeno i precizno propisano odredbama Ovršnog zakona koje propisuju da je isključivo javni bilježnik nadležan za izdavanje rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave

te da se takva rješenja pobijaju isključivo prigovorom po kojem sud mora staviti rješenje van snage i nastaviti postupak radi odlučivanja o platnom nalogu, dakle sud nema nikakvih drugih mogućnosti osim stavljanja rješenja van snage i potom provođenja postupka kao po prigovoru protiv platnog naloga koji završava odlukom o osnovanosti platnog naloga s pravom tuženika na žalbu višem sudu. Nejasno je zašto bi sud smatrao prihvaćanje mjesne nadležnosti, pogotovu kod ovrhe na temelju vjerodostojne isprave, nečim nezakonitim do mjere da bi trebalo odbaciti prijedlog za ovrhu (?!), pogotovu obzirom je riječ o ovršenicama koji nemaju domicil u Republici Hrvatskoj i kojima je doista svejedno iz kojeg je mjesta sjedište javnog bilježnika koji je donio rješenje o ovrsi?

Uostalom, ovakvo tumačenje suda apsolutno je pogrešno, obzirom bi se takvim stavom u potpunosti izigrala pravna sigurnost te bi se hrvatski građani doveli u neravnopravan položaj, sa primjerice stranim vlasnicima nekretnina na području RH, koji logikom suda, ne bi trebali ni plaćati režije za takve nekretnine.

6. Temeljem svega navedenog, jasno je da je sud pobijanim rješenjem pogrešno primijenio materijalno pravo kao i počinio bitne povrede pravila parničnog postupka obzirom sud nije ovlašten temeljem prigovora ukidati rješenje o ovrsi i odbaciti prijedlog za ovrhu već isključivo nastaviti postupak kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

Slijedom navedenog, predlaže se žalbenom sudu ukinuti pobijano rješenje te vratiti predmet prvostupanjskom sudu uz uputu da nastavi postupak kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

U Puli, dana 02. veljače 2018. godine

Ovrhovoditelj
po punomoćniku:

odvjetnik
Marko Kuzmanović
Giardini 3/III, 52100 Pula – HR
tel/fax: ++385 52 716515

Troškovnik:

sastav žalbe: Tbr. 13. t. 2. = 600,00 kuna + 25% PDV = 750,00 kn

sudske pristojbe: 200,00 kn ili po odluci suda